

Pròleg

Los versos de Jordi Font fluyen verticalmente, por gravedad. Traen una reflexión sobre la condición humana. La poesía es filosofía en el contenido, música en el continente. *Després* es la palabra que encabeza el poema. Después de vivir, después de sufrir, después de sentir, después de conocer, después de amar ¿qué hacemos con las preguntas que no han encontrado respuesta? Es posible que solo se pueda hacer poesía. La primera parte “Hi seré” es una carta dirigida a sus tres hijos, para ellos es el legado de una reflexión cargada de emoción. Es una carta de amor que evoca lo máximo con lo mínimo. El poeta propone (promete) su propia presencia incluso *después*, aunque solo sea habitando la memoria de sus seres queridos. La inteligencia debe arreglárselas en un mundo en el que se entretajan lo verdadero y lo falso, pero en el que se cruzan continuamente lo bueno y lo malo. Lo verdadero y lo falso no definen una lógica independiente de la lógica de lo bueno y lo malo. La razón tiene mucho que decir sobre la ética. No es fácil que la poesía demuestre nada, pero estos versos sí demuestran algo: la inteligencia no solo no es ajena a la bondad, se diría, además, que la inteligencia es una forma de bondad, se diría que la bondad existe y que mana incluso de la inteligencia. Es la bondad auténtica, la bondad buena de verdad. No hay un mensaje más agudo e intenso para las personas en cuya memoria el poeta pide un rincón para persistir.

La segunda parte es “Enyor” y arranca con la idea de la eternidad y del mal. Lo verdadero, lo falso y lo bueno son conceptos tratables que no plantean cuestiones insuperables pero ¿cómo pensar el mal? ¿Por qué existe el mal? ¿Por qué es el mal a la vez inevitable y banal? ¿Por qué hay mal natural y mal cultural? Es la cuestión de

todas las cuestiones. Quizá no valga la pena pensar en otra cosa. El mal es la gran contradicción que ninguna teología de la historia de la condición humana ha logrado nunca resolver. ¿Cómo puede un ser que es a la vez bueno y omnipotente crear y gestionar un mundo preñado de sufrimiento? La palabra *misterio*, misterio así a secas, misterio como enigma que nadie espera disipar, es una palabra que parece inventada para responder a los versos de Jordi Font titulados “Per què s’amaga?”:

...

*On és la infinita bondat
que sap el nostre sofriment
i, podent aturar-lo, no ho fa?*

...

La tercera parte es “Diana” toda una cosmogonía sobre la materia, la vida y la mente humana. Spinoza enuncia su *conatus* con la frase: “todo ser tiende a perseverar en la esencia de su ser” y adelanta con ello nada menos que la selección natural de Darwin y la mecánica racional de Newton; Leibnitz se pregunta ¿por qué existe algo y no nada, pero no hay ni un gramo de respuesta para una pregunta de tantas toneladas; Heidegger levanta su obra magna, críptica e inconclusa, sobre la interrogación “¿cuál es el sentido del ser?” La relación entre Ser y Tiempo late en todo el poema de Jordi Font y se deja compactar bien en la afirmación de que existir y persistir son conceptos indistinguibles: no se puede existir sin persistir, aunque solo sea un instante, ni se puede persistir si antes no se accede a la existencia. La razón tiene cada día más que decir sobre el origen y la evolución de la materia, de la materia inerte, de la materia viva y de la materia culta, pero el sentido de la misma existencia no es una cuestión de la ciencia. Puede serlo de la filosofía, pero más para construir conjeturas que para buscar soluciones. Sin embargo,

se trata de preguntas que necesitan lanzarse desde una hipótesis de trabajo a la vez tácita y fuerte: existe algo que bien podríamos nombrar como *proyecto cósmico*. Sin él las preguntas siguen existiendo pero solo son tratables, como hace Jordi Font, a través de la poesía.

Jorge WAGENSBERG

Introducció

Aquest no és un recull de poemes esparsos, posteriorment engalzats, sinó un únic poema que ha anat creixent interiorment. Vaig començar a escriure'l fa temps, per als meus fills, un dia en què l'atzar em posava en risc i el magí se m'enduia pel pedregar transcendent: hi haurà un després des d'on poder acompanyar-los? Posteriorment, els el vaig anar completant, amb la vana intenció d'instruir-los i d'aconsellar-los sobre algunes de les coses que he après o que he cregut aprendre, amb la seguretat que no els serviria de gaire —no en va l'aprenentatge sol ser fruit privatiu de la pròpia experiència—, però amb el desig que els fes companyia i que, potser, en algun moment, vés a saber, els pogués ser d'alguna ajuda. Acabarien per fer-s'hi lloc unes quantes cavil·lacions sobre tot plegat: l'univers i nosaltres, la condició humana, el bé i el mal, l'origen i el destí...

A part dels destinataris, els meus fills, només havia compartit aquests versos amb l'Anna, que ens va deixar ara fa dos anys, però que és tan present entre nosaltres. Li havien agradat molt i en compartia el sentit, sobretot pel que fa als nostres fills i al desig d'acompanyar-los d'una o altra manera, com deu estar assajant de fer des de l'altra banda de les coses, si és que n'hi ha.

El poema s'organitza en tres capítols:

I. HI SERÉ

Voldria acompanyar-vos en el decurs de la vostra vida i ser-vos d'ajuda. Si hi ha un després, us acompanyaré des d'on sigui. I, si no hi és, ho faré des del vostre record. Hi seré, em tindreu a l'abast, sense molestar, per si us faig falta en algun moment.

II. ENYOR

El mal natural, el mal moral, la banalitat del mal. I el bé, aliè a la natura, regida sempre per la llei del més fort. D'on ens arriba el bé? I la utopia recurrent, que és el bé absolut, tan bell; i alhora tan perillós a les nostres mans. Serà la plenitud d'on potser venim i on potser anem? Un poderós record adormit?

III. DIANA

On apunta el vol de la fletxa de l'evolució universal, des de l'esclat primigeni fins a nosaltres? L'energia i la matèria, la formació dels astres que graviten, la combinació dels elements al seu si, l'esclat de la vida, les plantes i els animals, el primat que s'alça i esdevé conscient, ho mira tot i es pregunta per què hi ha tot el que hi ha en lloc de no haver-hi res. D'on ve tot plegat? Cap a on camina?

Pel que fa a la forma, en aquests versos no hi ha cap rima. Aquesta, excepte en algunes persones tocades d'un do que és escàs, resulta massa sovint una servitud ingrata, un enfarfec, una ortopèdia en què la llengua pateix i grinyola, mentre el sentit s'enfosqueix. En el meu cas, el vers només es justifica pel que diu i pel ritme intern de la llengua, per la música de la paraula dita. I el mateix poema no té altra raó de ser que l'exigència de síntesi que sembla que comporta, així com l'amplitud conceptual que permet el llenguatge poètic.

Jordi FONT

Barcelona, desembre de 2016

© Jordi Font Cardona, 2016
© del pròleg: Jorge Wagensberg, 2017
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2017
carrer Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: gener de 2017
ISBN: 978-84-9975-???-?
DL L ???-2016
Disseny: Ton Gorgues / Xavier García
Impressió: Arts Gràfiques Bobalà, S L

« imprès a **lleida** »

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.